Четири месеца пре избора, на сцени имамо бесне грађане, власт која је нормализовала потезање чекића на њих, опозицију која се и даље договара, а све чешће и питање – хоће ли избора, уопште, бити

Изгледа да су сами напредњаци изабрали да им 13. рођендан буде баксузан - мада не обавезно зато што би, као што жели опозициони део јавности, то могла бити последња годишњица коју славе на власти. На потенцијални „баксузлук“, наиме, указује очигледна одлука да пад популарности надоместе чврстом руком - што, учи нас историја, хоће да се као бумеранг врати глави која ту руку усмерава.

Наравно да то не значи да ће само напредњаци, на крају драме која се управо одвија, бити на губитку. Напротив. Цена коју ће цело друштво платити већ сада је превелика, а крајњи износ је немогуће проценити.

Колико ће све то трајати, не зна се. Догађаји су нас током викенда подсетили да су изненађења могућа, толико да се може чути чак и питање – хоће ли избора, уопште, бити?

Досадашња истраживања јавног мњења детектовала су само благи пад популарности СНС, а реалну шансу за победу опозиције видела само на изборима у Београду, под условом да на њима наступи што јединственије. Назнаке бар делимичног испуњавања тог услова сада постоје, али до избора има и довољно времена да личне амбиције многобројних актера, уз обилату подршку власти и њених разноврсних полуга, целу причу врате на почетак.

Ипак, власт је већ сада на побуњене мирне грађане (посредно) потегла багер и чекиће – и то на познати подмукли начин, тако што је повукла полицију и створила услове да група организованих младих маскираних насилника, међу којима су одмах препознати појединци са криминалним досијеом, неометано ступи у акцију.

Сам Александар Вучић је после шабачке показне вежбе грађанског рата, дао јавни „савет“ министру полиције Александру Вулину, који звучи као претећа порука незадовољном делу друштва – да се полиција склони са стране и пусти грађане да блокирају „да види докле ће и шта ће са народом“.

Другим речима, незадовољни увек могу да се побуне зато што им прети одузимање имовине, или воде, или ваздуха, или свега заједно. Али, ако ту не буде неког „Црног“, спремног да ризикује како би зауставио неки други багер, сами ће бити криви што су се нашли под точковима или им се у главе забила мацола. Унапред ће знати да их полиција коју плаћају неће заштитити и да ће, потом, све завршити као добро увежбана инверзија на контролисаним медијима: насилници ће бити проглашени за „народ“, а жртве ће бити окривљене као „плаћеници“ који „руше Србију“.

То је, уосталом, већ рутина, као што на рутину личи и све оно хушкање на обрачун са тим „рушитељима“ које је, са провладиних медија, емитовано у време припреме овог НИН-а. Проблем је, међутим, што је степен хушкања драстичнији, лагање безочније, а ситуација далеко експлозивнија него у ранијим фазама СНС владавине.

[illegible] а